

POSTANOWIENIE

26 marca 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Jurkowska-Chocyk

na posiedzeniu niejawnym 26 marca 2026 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa W. w G.
przeciwko Miastu G.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej Miasta G.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie
z 27 grudnia 2024 r., I ACa 2709/23,

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

II. zasądza od Miasta G. na rzecz W. w G. 2 700 zł (dwa tysiące siedemset złotych) kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia zobowiązanemu niniejszego postanowienia do dnia zapłaty.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 31 sierpnia 2023 r. Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim zasądził od Miasta G. na rzecz W. w G. 140.608 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 8 maja 2021 r. do dnia zapłaty (pkt 1) i orzekł o kosztach postępowania (pkt 2 i 3).

Wyrokiem z 27 grudnia 2024 r. Sąd Apelacyjny w Szczecinie oddalił apelację pozwanego i orzekł o kosztach postępowania.

Pozwany wniósł skargę kasacyjną, w której zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego w całości. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał się na potrzebę wykładni przepisów podatkowych (art. 17 ustawy o podatku od towarów i usług; dalej: u.p.t.u.) i reguł równego traktowania wykonawców (art. 7 p.z.p.) w kontekście transakcji z udziałem podmiotów zagranicznych oraz rozliczeń VAT w postępowaniach o zamówienie publiczne.

W odpowiedzi powódka wniosła o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenie na jej rzecz zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ustawodawca zmierzał do zagwarantowania, że skarga kasacyjna, nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie pełnił przypisane jej funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek do czterech ma więc zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga kasacyjna nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej sprawie.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na potrzebie wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) wymaga wykazania jaki konkretny przepis prawa, zastosowany w danej sprawie, jest przedmiotem rozbieżnej wykładni w judykaturze sądowej i na czym rozbieżność ta polega, co wymaga przytoczenia orzeczeń sądów wydanych w takich samych lub istotnie zbliżonych stanach faktycznych, względnie, jaki konkretny przepis prawa, zastosowany w danej sprawie, wymaga interpretacji ze strony Sądu Najwyższego,

z czego potrzeba ta wynika i z jakich powodów dotychczasowy dorobek doktryny i orzecznictwa jest w tej mierze niewystarczający. Nieodzowne jest ponadto, podobnie jak w przypadku przyczyny kasacyjnej określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., wykazanie związku między oczekiwaną od Sądu Najwyższego wykładnią prawa a wynikiem postępowania kasacyjnego (postanowienia Sądu Najwyższego: z 15 października 2002 r., II CZ 102/02; z 29 lipca 2015 r., I CSK 980/14; z 19 czerwca 2018 r., IV CSK 56/18).

Bliższa analiza skargi kasacyjnej wykazała, że w sprawie nie zachodzi przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., ponieważ wywód skarżącego został oparty na hipotetycznych założeniach. Zgodnie z zasadami rządzącymi postępowaniem kasacyjnym, Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 in fine k.p.c.), a podstawą skargi kasacyjnej – nawet pośrednio – nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów i oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.). Jak wynika z dokonanych w sprawie ustaleń, w dacie składania oferty oferent był zwolniony z podatku od towarów i usług, co potwierdził Naczelnik Urzędu Skarbowego w postępowaniu zainicjowanym przez pozwanego. Naczelnik Urzędu Skarbowego umorzył postępowanie stwierdzając, że wskazane przez pozwanego transakcje zostały błędnie uznane za import usług, albowiem miejscem świadczenia usług związanych z nieruchomościami jest miejsce ich położenia, a mając na uwadze, że podatnik nie przekroczył w 2018 r. limitu obrotu obligującego go do rejestracji jako podatnika VAT czynnego, możliwe było uznanie spornych transakcji za zwolnionych z podatku. Wspólnota mieszkaniowa nie poniosła zatem kosztów tego podatku. W konsekwencji nie było podstaw do przyjęcia, że w okolicznościach sprawy do kwoty wynagrodzenia wykonawcy należało jeszcze doliczyć podatek VAT, a rozstrzygnięcie organu skarbowego potwierdza jedynie, że zastrzeżenia w tej kwestii były bezzasadne.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono zgodnie z art. 98 § 1, 1¹ i 3 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz w zw. z § 2 pkt 6, § 10 ust. 4 pkt 2

rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Agnieszka Jurkowska-Chocyk

A.G.

[a.ł]